

МАЛИНСЬКІ НОВИНИ

Громадсько-політична газета Малинського району Житомирської області

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА У 1923 РОЦІ

№47 (9978)

СЕРЕДА, 16 ЧЕРВНЯ 1999 РОКУ

ЦІНА ВЛІВНА

ДІЗНАВСЯ РЕПОРТЕР

ЗА КІЛЬКА ДНІВ НА МАЛИН ОБРУШИТЬСЯ «ЗОЛОТА» ЗЛИВА

Поки одинадцятикласники шкіль району готуються до останнього екзамену, в районному відділі освіти спішно готують документи на нагороди відмінникам навчання.

— Цього року в Малині очікується справжня «золота» злива, — не без гордості покартував з цього приводу завідуючий райво І.М. ГЛУШКО.
Такої кількості медалістів у районі, зазначив він, ще не було жодного попереднього року. З 421 нинішнього випускника на золоті медалі претендує 28 одинадцятикласників, ще восьмеро — на срібні. Для порівняння, торік у районі було тільки 17 золотих і 12 срібних медалістів, у попередні — ще менше. Як завжди, найбільше золота і срібла дісталось першій міській школі, де такі нагороди, мабуть, отримає

восьмеро випускників. Сім золотих медалей, очікується, вручать через кілька днів і семи одинадцятикласникам четвертої школи, три — з другої та Чоповицької, по дві — з третьої, шостої та Малинської шкіл. Є свої медалісти і в Пиріжківській та Гранітненській школах.
Звісно, в першу чергу — це своєрідна плата за добросовісне ставлення до навчання самих учнів, — вважає завідуючий відділом освіти. — Але це й плата за щоденний труд наших вчителів. Високо його в цьому році оцінили і в області, звідки щойно надійшли результати недавньої фронтальної перевірки. На-

ші показники визнано найкращими в області серед перевірених районів...
А поки одинадцятикласники ще готуються до свого останнього шкільного екзамену й випускного балу, дев'ятикласники району минулих вихідних уже відсвяткували його. 41 дев'ятикласник району також закінчив школу з відзнакою. Правда, випускникам дев'ятого досі не вручені свідоцтва, і це викликало певні незадоволення і серед учнів, і серед їх батьків. Особливо тих, хто збирається після дев'ятого класу вступати до технікумів і коледжів, де вже з 16-го червня починаються вступні іспити.

— Не наша в цьому вина, — сказав на це І.М. Глушко. — Відомо, що в цьому році Україна вирішила перейти на нові зразки випускних документів, виготовлених на основі фотокомп'ютерних технологій. Рішення, проте, таке у верхах прийняли, але забезпечити необхідною кількістю нових документів школи не зуміли. З дня на день очікуємо їх надходження, і в першу чергу їх отримують ті, хто збирається вступати до вищих навчальних закладів. Так що турбуватися не варто ні батькам, ні учням.

Світлана ВОЛОДИНА.

ПЕРШИМ КАНДИДАТОМ у Президенти України стане нині діючий глава держави Леонід Кучма, ініціативні групи якого вже подали до Центральної виборчої комісії два мільйони підписів на підтримку свого претендента в кандидати. Як повідомили інформантства, труднощі зі збором підписів виникли в ініціативній групі Наталії Вітренко, партія якої, стверджують мас-медіа, не має розгалужених структур в регіонах, а шодня треба збирати щонайменше 30 тисяч підписів.

СЕСІЇ сільських та селищних рад проходили поточного тижня. Депутати обговорюють стан підготовки соціально-побутової сфери та закладів культури до роботи взимку, прозвітують про хід виконання наказів виборців, заслунають повідомлення про хід виконання прийнятих рішень.

В УКРАЇНІ І СВІТІ

Завершилася війна в Сербії — на югославсько-македонському кордоні підписано угоду між Югославією та НАТО. Бомбардування припинено тимчасово, оскільки НАТО очікує, як Бєспрад виконуватиме домовленості. Відновити удари по Югославії, проте, буде непросто, позаяк Росія вислала десант на аеродром у Приштині і практично взяла під своє крило частину Сербії.

Нові літаки АНТК «Антонов» беруть участь у 43-му Міжнародному авіаційно-космічному салоні. У Ле Бурже під Парижем спеціалістам і глядачам продемонстровано середній транспортний широкофюзеляжний літак короткого зльоту і посадки «Антонов-70», а також АН-74ТК і популярний у світі АН-32. Велику зацікавленість викликав найважкопідйомніший на планеті АН-124-100.

Тривають бої на кордоні між Індією та Пакистаном, що загрожують перерости у широкомасштабний конфлікт. Обидві країни, відомо, мають ядерну зброю, і держави світу зацікавлені в якнайшвидшому врегулюванні напруги, що виникла у штаті Кашмір.

900 тонн м'яса свійської птиці конфісковано в Росії, бо, як підозрюють експерти, забруднене діоксидом. М'ясо вилучено у 16 регіонах країни, і Москва посилює контроль за якістю продуктів, що надходять у вигляді гуманітарної допомоги від Європейського Союзу.

Історико-біографічне та науково-популярне видання «Микола Мислухо-Маслак» надійшло з Австралії до Сумської обласної бібліотеки. 30 примірників його передали в дар автори книги Лідія Ростек та Пилип Вакуленко, які свого часу мали бажання відвідати Малин. Праця видана музеєм українського мистецтва в Аделаїді і має неабияке наукове та пізнавальне значення.

Філія Житомирського інституту підприємництва та сучасних технологій (ІПСТ) — першого недержавного навчального закладу в області — відкрилася в Коростені. Студенти вузу, що має державну ліцензію, вивчатимуть економічну кібернетику, фінанси, а заняття відбуватимуться на базі інформаційно-обчислювального центру Коростенського відділку залізнич.

«ЗЕЛЕНІ» ЖНИВА

Є В ІВАНІВЦІ КОСАРИ!

Заготівля кормів для громадського тваринництва йде на рівні минулого року. Проте ситуація складається так, що окремі господарства можуть не дозволити собі запланованого з першого укосу. Тому важливо скосити траву на низинах і заболочених місцях. Оперативність і організованість у зв'язку з цим проявили керівники сільгоспідприємства імені 1 Травня. Вони побували в оселі кожного трудівника, розповіли їм про труднощі, попросили допомоги. Як результат, шодня виходило з косами до п'ятдесяти чоловік. Відтак вручну заготовлено сорок п'ять тонн сіна.

Найкраще заготівля кормів організована у сільгоспідприємстві «Малинівське», де мають уже 240 тонн сіна з плану 250, а також 1100 тонн сінажу, або третью частину від того, що закладено в районі. Непогано трудяться кормозаготівельники Парі-

жок, Ксаверова, Українки, Злидівки та Вайсая. А от решті господарств похвалитись нема чим. Особливо низькі темпи робіт у сільгоспідприємствах «Світлячок», імені Ніни Сосніної, імені Котовського, «Слобідське», імені Ватутіна, де

денне завдання виконується на 35-40 відсотків. Як наслідок, тут припасли лише по 4-5 тонн сіна.

ють у Барвінках, 14 — у Йосипівці, хоч тут є склад-таль техніки і людей. Низькі темпи заготівлі кормів і тому, що керівники господарств не залучають технічний і гужовий транспорт, який є в громадах. У Скуратах, скажімо, — 60 пар коней, у Головах — 50; але в останньому лежить сіно, яке давно пора звести.

Трави вигоріли. Управління сільського господарства рекомендує закладати соломонаж. Технологія виготовлення його нескладна. Однак припасли і цього корму мало.

Про все це говорили на нараді, що відбулась минулого понеділка в райдержадміністрації. Як вплине вона на хід косовиці — покаже час.

Микола ДІБРОВА.

Як завжди, дружно зеленіє rape. На знімку: поле в КСП імені Ніни Сосніної. Фото автора.

ХВОРІ ЛЕДЬ НЕ ЛИШИЛИСЬ БЕЗ ОБІДУ

На й без того скудні продуктові запаси для харчування стационарних хворих райлікарні позаздрили минулого тижня кілька неповнолітніх хлопчаків. Об'єктом їх полювання став, зокрема, продуктовий склад РГМО.

Та спроба позитивіть за казенний кошт провалилась, хлопців було затримано працівниками міліції. Вчинок їх, проте, певною мірою можна пояснити — на хлопців 14-15-літніх штовхнув голод, усі вони з неблагополучних сімей.

Ще двох неповнолітніх з таких же сімей вирішили цими днями поліпшити своє матеріальне становище в дещо інший спосіб: краді на міському кладовищі металеві огорожі й здавали їх у металобрухт. Розрахунок за здане, як відомо, одразу ж на місці. Але тепер на ювені вандалів чекає й дещо інший «розрахунок».

Діж ж колишнього сторожа городищенського кладовища пенсіонера Б. ні в яку логіку не вписуються. Старий чоловік взяв також на себе гріх, зім'яючи огорожки з мотил, які ще недавно сам охороняв. За таким заняттям його й затримали правоохоронці.

ТИЖДЕНЬ ЗАПИШИСЯ ДО КІНЦЯ ПЕРЕДПЛАТИ «МАЛИНСЬКИХ НОВИН» НА ДРУГЕ ПІВРІЧЧЯ! НЕ ГАРТЕСЯ З ПЕРЕДПЛАТОЮ!

Діж ж колишнього сторожа городищенського кладовища пенсіонера Б. ні в яку логіку не

вписуються. Старий чоловік взяв також на себе гріх, зім'яючи огорожки з мотил, які ще недавно сам охороняв. За таким заняттям його й затримали правоохоронці.

Минулий тиждень був пошанований у міліцейських записках й ще одним рядом крадіжок. Відомий правоохоронцем по недавньому перебуванню італійці першої міської школи Малинчанин Ж. спробував на цей раз залізти до магазину «Супутник», але на заваді стала сигналізація. У с. Скуратах місцевий житель був затриманий за крадіжку в однокласній дівчині. А жителя с. Ксаверова, хотри

Наш кор.

ШОДЕННИК ПУБЛІЦИСТА

ЧИ ВИНЕН ПРЕЗИДЕНТ, ЩО У МАЛИНІ ДИХАТИ НІЧИМ?

Коли сонце достікає до полудня, погано покладений асфальт починає плавитися і скрізь чути запах смоли, а вулиці, висипані вісковом, стоять у тумані — пил, піднятий колесами автомобіля, видає очі, залазить у квартиру, і жителі мікрорайону ПМК-158 починають клясти владу, а зовсім Президентів держави.

Старожили багатоповірливо посміхаються:
— Причому тут Кучма, коли комуністи не дбає про нас?

Жінки сердяться:
— Ось Вітренко обцяля, що за два роки наведе порядок!

Чоловіки жартують:
— Це Вітренко не була при владі, то так гарно словами розкидається, а дали б кермо — уміє замовкати!

За наших порядків не лише б пані Наталя опустила руки, до позавання вулиць руки не доходять. Та й не лише глава держави має піклуватися про добробут району — у нього і без цих тур-

бот вистачає, — а передусім ті, хто безпосередньо за це зарплату одержує, та чомусь забуваємо про це.

Тим часом, коли пригадати, вже більше десяти років ведеться мова про те, що слід заасфальтувати вулицю Євгенія Дорошок до кінця і продовження її до вулиці Українських Повстанців. Напередодні виборів до місцевих рад міський голова навіть пообіцяв навести тут порядок, але виконав усе, крім цього. Проліг асфальт неподалік його будинку, на вулиці, де живе голова райдержадміністрації, і тільки площа навколо квартальної котельні згаданого мікрорайону не дає спокою мешканцям. Улітку і взимку тут гриміть на ковдобних машинні, заважують людям відпочивати, та, схоже, це мало турбує владу.

Не дає дихати людям не лише пилочка улітку, а й затримка пенсій. І знову ганьблять Кучму, хоч Пенсійний фонд району бідний з вини наших господарств, а з державного бюджету гроші до нього всетаки надходять.

Що з них взимати! — може значення сказати малинський чиновник.

Взяти інші гроші з колективних підприємств дуже важко. Одне це був час, коли взяти можна було, люди гроші одержували, але місцеві органи влади закривали очі на погану дисципліну розрахунків з Пенсійним фондом,

бо такий стан справ влаштовував когось. Загравання з керівниками села оберталось їхньою підтримкою на виборах, а пенсійні борги давали політичний капітал у боротьбі з Президентом.

Люди, що не мінюють своїх поглядів і переконань, а про це завважили дехто і з керівників нашого району, добре знають психологію посткомуністичного суспільства: народ у великому і малому звертає погляди до столиці, механізму формування пенсій добре не знає, а тому відповідальності за власні упущення дуже просто уникнути в атмосфері тотальної критики глави держави, а собі прихопити щось буде легко. Так воно і вишло. Грошей голова КСП чи СВАТ не одержує, але будинки будувати, за відрухання до Пенсійного фонду відповідає райдержадміністрація, а за борги людям — Президент.

Переконаний, що ім'я Леоніда Кучми згадуватиметься і у зв'язку з подорожчанням цукру, борошна, круп, а тепер — і бензину. На кого ж ще звалити вину, як не на нього? Навіщо думати, як наповнити ринок товарами, як збивати ціни на продукти харчування — краще показувати рукою у бік Києва.

«Колі на горизонті виникає могутній силует дядя, — писав іспанський філософ Ортега-і-Гассет, — не забувайте перевірити кишень!» Коли на політичну арену виходить

група могутніх постатей, доведеться перевірити не лише кишень, а й те, що загодя було покладено під матрац або подушку. Схоже, така ситуація настала в Україні. Під шумок президентської кампанії олігархи намагатимуться вихватити з нас все, що зможуть.

Але спробуйте з'ясувати тепер, де олігарх, а де чесний педер, де олігарх, а де чесний інтегратор і наполегливо втовкмачують, що вони і тільки вони наведуть порядок, примусять навіть галстуки носити, то населення починає думати, що це саме ті, за кого варто голосувати.

«Не шукай істини там, — говорив Леонардо да Вінчі, — де кричать». Нагадати б про це своїм громадянам, однак частині державних чиновників, схоже, не до цього. Вони мовчки спостерігають за тим, що діється, і, не виключено, думають про інше: на чий бік пристати. До того, що електроенергію відключують, воду — руки не доходять, і знову Президент винен...

Що ж, народу знову, як і вісім років тому, доведеться са-

мому робити вибір і чи пошастить правильно зробити його — ніхто наразі не скаже. Лишається вірити хіба, що здоровий глузд перемаже, і люди пригадають, як все починалося, і хто насправді про них дбає. Лишається надія, що населення збагне просту істину: одна людина — скільки б грівів на неї не вийшли — не може заробити всього того, що масмо, і один — в полі не воїн, і тільки спільними зусиллями можна подолати грядущі.

Після червеної грози, яка на годину-другу освітляє повітря і дарує віру у те, що вродить-таки картопля, зашвітують життя, буде мир, суцільні мої сідлають на лави під вікнами і продовжують роздуми про день завтрашній. Про те, коли пенсія буде, скільки за тепло і воду доведеться платити, хто за неї платити і не платити, чи діти ходять і просять у під'здах, а чий «опеляш» та «фордш» роз'їжджають — балакають, поки стомляться. А стомляться, починають навколо дому порядкувати.

Може, настане час, коли всі ми, натомившись від балачок, гуртом візьмемось свій дім упорядковувати? Але «для всього свій час, і година своя кожній справі під небом».

Іван ВОЗНОК

ТЕМА

СОБІ ДАТИ РАДУ...

Останнім часом я намагуюсь не розпитувати знайомих, як живуть, бо у відповідь чую:

— Запитай що-небудь легше. Яке тепер життя? Одні проблеми.

Отож дивувалась, коли Галина Олександрівна у відповідь на моє «Як справи?» відповіла:

— Та знаєш, чудово, як завжди.

Спочитку мені здавалося, що вона жартує. Адже добре знаю, що живе з сином-школярем і немолодою матір'ю у власній оселі. І доводиться їй бути і за господаря, і за господиню.

— Все так, все правда, — продовжувала посміхатися Галина Олександрівна. — Адже Сацюк мене в усьому підтримує, мама допомагає, а гуртом труднощі долати легше.

— То він же гітарист, — пожартувала я, бо колишній Олександр Кочура вчився у школі мистецтва по класу гітари.

— То вже пройдений етап, — посміхнулася Галина Олександрівна. — Тепер він закохався танцями. На п'ятьох олімпіадах навіть завоював приз...

Очі матері світлилися гордістю, а в пригадала підлітку у блондинському костюмі, руки якого нагадували лебедині

крила. Тоді, на концерті, він виконував іспанський танець.

Юнака довго не випускали зі сцени. І як і відразу не впізнала його!

Того дня Галина Олександрівна запросила мене в гості. Навічалася до неї не зовсім вчасно, бо Галина Коченгулова якраз фарбувала дах своєї оселі. Допомогає її син.

— Ну, як? — поцікавилася вона у мене. — Непогано виходить?

Правду кажучи, я по-доброму доздрала її. Це ж треба вміти, балансувати, ходити по даху з чималенькою діткою, залізницю після себе блискучу поперек.

А потім бачила, як Галина Олександрівна штукатурила кімнати. Ремонт потрібен вже давно, пояснила вона, все ніяк не могла зібратися.

— А це поклеїмо шпалери — і буде у нас гарно...

Взагалі, Галина Олександрівна любить красиво. В центрі дитячої творчості вона веде гурток виготовлення поробок з природного матеріалу. Біля виставки гуртківців побували всі відомі центри. Заохоповувались нею і в області. Аж не вірилося, що персонажі з українських народних казок — виствори дитячих рук.

— У мене чудові учениці, — розповідає Галина Олександрівна. — Знаєте, в Устинівській

школі (а вони там викладає фізкультуру) — такі таланти. Наташа Стругицька, Тая Рудок — справжні художниці. Дівчаткам вчителі б дали.

Скільки встигає Галина Олександрівна. Я не бачила, щоб вона хоч на хвилину присіла без роботи. Йі оселю прикрашують вишиванки, ви'язані серветки, інші поробки. Іде на роботу в Устинівку жінка першим автобусом — і до уроків в'їжджа, випиває. А у вихідні її зустрінеш на міському ринку. Олександрівна пропонує газети. Не стоїть на місці, обходять продавців, знайомих.

— Я не соромлюсь ніякої роботи, — обмовилася вона жоські. — Платять небагато, але і воно не зайве.

Усім ї Коченгулович — порядок. Гуртом діють над господарство: заготовляють паливо, порожкують на горілки. І завжди поряд з матір'ю — син. Йі надія, йі радість. Найкращий відпочинок, коли Сацюк бере в руки гітару. Тоді Галина Олександрівна з матір'ю відкладають всі свої справи, слухають поруч...

Вони не оббивають пороги за допомогою, самі дають собі раду. Не виконають — живуть...

Алла МИХАЙЛЕНКО,
м. Малин.

Київ. Софійська площа.

Малюнок Івана Башинського.

«ПІОНЕР» — В «САРКОФАЗІ»

Перед спеціалістами об'єкта «Укриття» та численними журналістами продемонстровано стійкого до радіації експериментального робота «Піонер». Створено цей апарат задля фінансування й технічної підтримки з боку Міністерства енергетики США, його двох національних лабораторій та двох дослідницьких космічних центрів НАСА. Протягом року американський робот зможе витримувати дозу радіації, яка у 200 тисяч разів перевищує максимальний рівень, що дозволяється отримувати спеціалістам-атомникам. «Піонер» не втрачає «працездатність» навіть у полях із рівнем радіації до 3.000 рентген на годину.

При дослідженні особливо небезпечних ділянок зруйнованого 4-го енергоблоку ЧАЕС, робот «Піонер» керується дистанційно через 400-метровий кабель. Він обладнаний апаратурою для проведення картографування приміщень «саркофага», буровою установкою, лопатою для розчищення завалів, захватами для відбирання радіоактивних матеріалів, має також прилади для вимірювання вологості, температури і рівня радіації... Вартість «Піонера» — 450 тисяч американських доларів. А на весь проект його створення затрачено два мільйони «зелених».

Микола ХРІЩЕНКО

У КНИГИ ПАМ'ЯТІ БУДЕ ПРОДОВЖЕННЯ

Таке розпорядження не виконання Указу Президента України видав шостим дивом голова районної держадміністрації. У новій тому зсторіко-меморіального серіалу Книги Пам'яті увійдуть, зокрема, ще поіменна «Книга Скорботи», яка вмістить у собі відомості про всіх мирних

громадян, які загинули в період фашистської окупації та на каторжних роботах у Німеччині. Окремо в неї будуть вписані й імена тих, хто загинув під час збройних конфліктів у складі Збройних Сил колишнього СРСР. А ті, хто загинув під час ліквідації і від наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, бу-

дуть внесені до всеукраїнського поіменного видання Книги Пам'яті «Чорнобильська трагедія».

Відбулося перше засідання районної редакційної колегії з підготовки та видання області Книги Пам'яті. Роботи, відзначалося, належить виконати чимало, в тому числі —

й пошукової. А часу, відпущеного на неї, порівняно обмаль. Протягом нинішнього і до 9 травня наступного, коли ми відзначатимемо 55-у річницю Великої Перемоги, Книга Пам'яті повинна бути завершена.

Районна редакційна колегія, як і під час підготовки поперед-

ніх томів цього унікального видання, сподівається на допомогу всіх жителів району. Будь-яка інформація щодо цього може бути корисною.

Людмила ШЕВЧЕНКО,
відповідальний секретар районної редакції по підготовці Книги Пам'яті.

ЗАПИТУВАЛИ — ВІДПОВІДАЄМО

КОЛИ МАТИМЕМО КВАРТИРУ?

«До 2000-го року була обцяно збудувати кожному з нас квартиру. Однак у Малині, видно, мені не дочекається життя. Яка ж ситуація по Україні?»

О. ТЕРЕШЕНКО,
м. Малин.

Сьогодні в Україні будують в середньому шороку 194 квадратних метри житла на 1000 чоловік населення. У Росії — 265, Білорусі — 329, а у Франції — 663, США — 931, Японії — 1165. Як бачимо, ми відстаємо від інших країн. Навряд чи ситуація поліпшиться найближчим часом, бо й у держави, і у громадян грошей на житло бракує.

Невеликий середній розмір побудованих квартир — 68,8 квадратних метра. Менші квартири споруджують у Росії — 64,2 та Білорусі — 66,8 кв.м. Для порівняння, скажемо, що середній розмір квартири у Японії складає 93, у Франції — 106, а у США — 180 квадратних метрів.

На одного чоловіка в середньому у нас припадає 0,9 кімнати, стільки ж у Росії (у Білорусі — 0,8), а у Японії — 1,3, Франції — 1,6, Великобританії — 1,8, у Швеції — дві, у США — 2,2.

Проте житло будуваться. І в нашому районі — також. Але хто справляє новосілля — самі знаєте.

ГАЗЕТУ ПЕРЕДПЛАТИТИ МУШУ?

«Зісти бере, коли в нашому районі починать примушувати передплатувати одну газету. Хто має право така?»

Ніхто не має права примушувати передплатувати те чи інше видання, оскільки це суто добровільна справа. Примус у таких питаннях є грубим порушенням Конституції України, а також Законів про інформацію, про пресу та ін. Але подібні явища не можна вважати. Саме вони дозволяють говорити, що з дотриманням демократичних засад у регіонах далеко не все гаразд. Окрім того, давно зрозуміло, що примушують передплатувати ті видання, які не ведуть популярні в народі. «Сільські вісті» чи «Факти» не треба примушувати передплатувати, а от дешві газети — мусять. Цілком зрозуміло, що нинішня вибіркова підтримка владою певних видань зумовлена черговою політичною кампанією.

Марні, проте, намагання заінтересованих кіл штучно «набити» тираж «присвоєм» виданням. Адже газета бере не тільки кількість, а й ступенем впливу. Сьогодні ж, за даними опитувань, лише 18 відсотків громадян України повністю довіряє такому ЗМІ. 26,3 відсотка — «швидше так, ніж ні», а 24 — вагається з довірою, 8,2 — не довіряє зовсім і 23,5 — швидше не довіряє, аніж довіряє. Але без газет не можна...

ТЕМА

ПРОГРАМИ Є. А ДОПОМОГИ СЕЛУ — НЕМАЄ

Недавно потрапив до рук один з номерів газети «Малініські новини». Моєю увагою в ній привернула стаття «Міста — зростають. Села — старіють». Наведені там цифри викликають сумні роздуми. Якщо, скажімо, у Київні 1959 року проживав 341 чоловік, то нині там мешкає трохи більше 70. У Привітньому відповідно 307 і 44, Фортунатівці — 303 і 36. А в таких селах, як Пятндуб, Ліпівка залишилося по 11 осіб.

Недавно потрапив до рук один з номерів газети «Малініські новини». Моєю увагою в ній привернула стаття «Міста — зростають. Села — старіють». Наведені там цифри викликають сумні роздуми. Якщо, скажімо, у Київні 1959 року проживав 341 чоловік, то нині там мешкає трохи більше 70. У Привітньому відповідно 307 і 44, Фортунатівці — 303 і 36. А в таких селах, як Пятндуб, Ліпівка залишилося по 11 осіб.

Недавно ми стали свідками народження ще однієї програми. Розроблено її в стінах Верховної Ради. А оприлюднив цей документ спікер О.О. Ткаченко. «Щоб горя не знати, треба своїм плугом свою ниву орати», — багатобіжно говорить він. Справді, тут немало слушних думок. Нині наше господарство багато потерпає від того, що не мають обігових коштів, не можуть взяти кредити за пільговими умовами.

Проте одним декларациями ситим не будеш. В обох програмах нинішній рік значено як стартовий по виходу з кризи. Міннає уже шостий місяць, а селяни так і не відчули зрушення, чи навіть посиленої уваги до себе. Весняно-польові роботи провели у неймовірно важкому напруженні. Стара техніка, відсутність насіння, мінеральних добрив, коштів на запасні частини та паливе не дали змоги провести доброякісно сівбу ярих культур.

Перед самим виходом у поле в багатьох КСП не було ще посівного матеріалу. Десять років тому в районі утримувалось більше 30 тисяч голів великої рогатої худоби. Тепер цей показник ледве сягає 20 тисяч і ми радіємо, що наростили його на 1800 тварин. По суті розвалилася соціальна сфера на селі. Закриваються клуби, бібліотеки, магазини. Люди роками не одержують зарплати. Лише завдяки присадибним ділянкам вони зводять кінці з кінцями. А ще ж треба одягатись, взуватись, споряджувати в школу дітей...

СІЛЬСЬКІ ЕТЮДИ
ВІДЛАМАНІ ГІЛКИ ДЕРЕВА

«Ой, матінко вишне, чи в тебе лишня?», почує Наталка ці слова, і очі туманяться. Небагато їх у батьків — лише вона і Сашко, але чому ж діти стали ніби чужими. Брат, поки не перебрався до Маліни, жив у рідні, хоч до батьків — рукою полати. І тепер не їде додому місяцями. Хіба що інколи до сестри заверне. А до батьків не тягне.

Берізка. Нові хліба.

Малюнки Івана Башинського.

ВІТІ А МО!

Лікарі-урологи Малініського РІМО Еленору Василівну ЛІТВИНЕНКО зобов'язали.

ПОРАДИ — РАДИ

ОТРУЇТИ МОЖНА НЕ ЛИШЕ КОЛОРАДСЬКОГО ЖУКА...

Важко знайти сім'ю в нашому місті, яка б не мала «дідів» на «Букачі», або в районі аеродрому чи лісотехнікуму. Отож, коли зустрінуться дві господарки, тільки й чути: — У мене колорадських жуків на картоплі, як каляни... — А в мене, думаш, менше? І як їх звести? Збирати вже втомилася.

Важко знайти сім'ю в нашому місті, яка б не мала «дідів» на «Букачі», або в районі аеродрому чи лісотехнікуму. Отож, коли зустрінуться дві господарки, тільки й чути: — У мене колорадських жуків на картоплі, як каляни... — А в мене, думаш, менше? І як їх звести? Збирати вже втомилася.

Важко знайти сім'ю в нашому місті, яка б не мала «дідів» на «Букачі», або в районі аеродрому чи лісотехнікуму. Отож, коли зустрінуться дві господарки, тільки й чути: — У мене колорадських жуків на картоплі, як каляни... — А в мене, думаш, менше? І як їх звести? Збирати вже втомилася.

Михайло ГУБЕНКО, санітарний лікар району.

ПРОШУ СЛОВА

ОТАКЕ ВОДОПОСТАЧАННЯ. ОТАКА ТУРБОТА...

Після аварії на Чорнобильській АЕС наше село потрапило в зону радіаційного забруднення. Щоб зменшити згубний вплив радіонуклідів, планувалося провести газопровід та зробити закрите водопостачання. На газифікацію села була вже виготовлена й документація,

залишилось профінансувати виконання робіт. Але здійснитися цим намірам не судилося.

Роботи по закритому водопостачанню велись спочатку Червоноармійською ПМК, шість років, а потім, на завершальному етапі, — нашою пересуєною механізованою колоною №158. З трудом во-

доставання було налагоджене. Та радість мар'ятинців була передчасною. Вже більше півроку водогін не діє — вийшов з ладу насос. Жителі села неодноразово зверталися до керівництва ПМК-158, аби налагодили його.

Михайло БУДЬКО, с. Мар'ятин.

Та батько ніяк не заспокоїться: летить один за одною заяни до голови сільської ради, допоможіть виселити з хати рідну дочку. Не раз виводили його, пробували достукатись до совісті, моляли, це ж ваша рідна дитина. Хто ж їй допоможе, як не батьки? Але ті затялися: хай виселяються з хати. Хай дають самі собі раду... А Наталка все не хоче повертати, що вони з снігом — чужі батьку з матір'ю.

Марія ОЛЕКСАНДРУК.

ПРОЩАЙ, УЧИЛИЩЕ!

З вихованцями прощатися завжди нелегко. За три роки, поки навчались вони у СПТУ-36, ми встигли зріднитися з кожним. Групи електриків, швачок, бджоларів були напрочуд дружними і злібними. Тридцять сім майбутніх спеціалістів-електриків одержали дипломи. Двоє, Іван Яшин і Григорій Філоненко, закінчили трирічне навчання з відзнаками.

Серед двадцяти двох учнів-бджоларів — більшість дівчат. Під час навчання не відставали від хлопців, а Катя Бойко одержала навіть «червоний» диплом. Вручили дипломи з відзнакою і п'ятим з тридцяти шести швачок. Це Оксана Галушко, Світлана Прокіпчук, Катерина Тарасюк, Ірина Часюк та Олена Лещенко.

В актовому залі, де збирались на урочистості учні, педагоги, батьки і гості, були поємишки і сльози, пісні і танці. Привітали випускників зі святом директор училища В. Малашевський, викладачі С. Кульчицький, Т. Баран та інші. А випускники, в свою чергу, дякували вчителям за знання, доброту і чуйність, вручили їм поємишки кульки з побажаннями...

Отож вступлють наші колишні вихованці в самостійне життя. Десятеро випускниць-швачок мріють продовжувати навчання у столичному педагогічному університеті імені Драгоманова на відділі моделювання одягу. І ми, педагоги, від душі бажаємо їм цього.

Галина МІФАНІК.

БАЗАР

ХТО ЗАХИСТИТЬ ВІД СВАВІЛЛЯ?

— Вже й у нас, як на Заході, йде боротьба за покупця, — сказав поважного віку чоловік, проходячи торговими рядами малинського ринку.

І дійсно, тільки-но зайдеш сюди, як одразу почувши:

— Купуйте олію!
— Жіночко, беріть цукор!
— Кому треба свіжі огірочки?

А там, де розміщені промислові товари, обов'язково запропонують шакаретки, одяг, взуття. Їх тут стільки, що очі розбігаються, купи, що душа забажає. І купують. Правда, радіють обнові несадово. Через день халат розпознається по швах, від-

кляється підошва в босоніжках...

— Купила вчора літр олії, — жалілася читачка «Малинських новин», — заплатила за неї три гривні вісімдесят копійок, та коли зробила салат, то жажнулася: із зеленого він став жовтим. Замість соняшникової олії мені продали рідину, забарелену барвником...

— А я до вчора вже підклеював туфлі, — додав інший відвідувач. — З тих пір купую взуття тільки в державних магазинах.

На жаль, і там наш споживач сьогодні не захищений. «Купила парфуми в центральному універмазі, — пише

в листі до редакції малничанка Г. Дорошенко. — Хоч флакон був більш, як на чверть неповний, заплатила за нього повну ціну. Згодом виявилось, що й запах не відповідає назві духів. Звернулася до завідувачки універмагом.

— Ми вам продали якісні парфуми, сумніви ваші безпідставні, — сказала вона.

Я ж була переконана в протиземному, та захисту ніде не знайшла.

Справді, комітети по захисту прав споживачів існують лише в обласних центрах. Поки влада там справу, то мине не один день. Тож і доводиться потерпати від сва-

відля нечесних на руку підприємців.

Пожалілася якось одна громадянка базаркомівцем на некісний товар.

— Бачили очі, що купували, — відмахнувшись вона.

Це так. Але ж не кожен привселюдно буде пробувати на смак сметану, масло чи ковбасу. Більшість вірити на слово. Певне, назріла потреба відкрити в нашому місті лабораторію по перевірці якості продуктів харчування чи в якийсь інший спосіб посилити контроль.

Базар іноді асоціюється з хаосом, безладдям, безпорадками. Але ж ніякі ринки підпорядковані певним структурам. Відтак на них має бути і над, і доступні ціни, і можливість захистити права споживача.

Микола ДІБРОВА.

СПОРТ

ДОРОГОЮ ЦІНОЮ

Важко дивитися очки малничському «Папірнику» в першості України з футболу серед команд другої ліги. Але в Калуші, де минулої суботи виступав наш клуб, уже на перших хвилинах матчу шости посміхнулося малничанам, і Олександр Сидоренко відкрив рахунок. Згодом Олександр Бондарчук подвоїв рахунок, а під кінець послідовно гостям вдалося забити і третій гол. 3:0 — переміг «Папірник». Три очки доставив малниччанам дорогою ціною. Під час три калитин команд Олександр Бондарчук зазнав серйозної травми, відтак у черговому матчі з дорогобизькою «Галичиною» 20 червня малниччанам буде знову нелегко.

Нарешті порадував уболівальників «Автомобіліст». Пріємаючи вдома фармклуб «Полісся-2» у першості області з футболу серед команд першої ліги, автопарківці дістали впевнені перемоги з рахунком 2:1.

«Лисовод» минулого туру відпочивав.

26 голів було забито у черговому турі першості району з футболу. Непереміжкою доводилося лідром змагання «Автомобіліст-2» нічого не міг адити з агресивними футболістами фєдорівського «Каскаду» і поступився з розгромним рахунком 1:7. Ледве не зазнав поразки шевціводській «Граніт» від «Колоса» у Галочках. Спільські спортсмени сміливо атакували і добре захищалися. Послідовно завершився вищого — 2:2.

Результати цих двох поєдинків змінили вигляд турнірної таблиці. «Промінь», перемігши «Буревісник» з рахунком 3:1, з 12 очками очолив змагання. Полішанина своє турнірне ступіночке скрутатівська «Юність», яка у шпеклій боротьбі здолала іншого лідера — чоповницького «Сокола» — 2:1. Нарешті проявила бійцівські якості нововоробівська «Юність». Голсподирі поля забити у ворота гостей — пирківського «Ранку» — шість м'ячів, а пропустили у свої одві.

З огляду на спєку, тепер матчі першості розпочиватимуться о 16-й годині.

Іван ДІДКІВСЬКИЙ.

КУТОЧОК ГУРМАНА

ЯК СТАТИ ТРИЛЬЙОНЕРОМ

Люди-багатії давно викликають особливий інтерес суспільства. Кожному цікаво знати, як та чи інша особа нажила мільйонних чи мільярдних статків. Але чи знаєте ви, що є особистості, котрі незабаром стануть власниками трильйонних капіталів?

років, а через шість років, не закінчивши Гарвардського університету, заснувало свою власну фірму. Вклали у неї 900 доларів. Білл уже через десять років утворив капітал у 9 мільярдів.

Тепер для Гейтса стало правилом щороку подвоювати банківські рахунки. Цьому сприяють його фінансові операції за допомогою електронних засобів.

Білл є надзвичайно економічно людиною. На початку фінансової кар'єри він заощаджував кожен цент. Допомогає і надзвичайна працелюбність. У своєму офісі бізнесмен проводить щодня не менше 14 годин. 43-річний Білл Гейтс ходить без охорони, займається фізичними вправами.

Скупердвєм Гейтса назвати не можна. Мільярдер неодноразово переказував по 25 тисяч доларів на боротьбу зі СНІДом, жертвує на розвиток медицини, хоч почувастесь абсолютно здоровим.

Останнім часом Білл збудував на околиці Сїєтла будинок своєї мрії за 40 мільйонів доларів, у який вклав і інтелект, і професіоналізм: стіни, як екрани телевізора, віддзеркалюють колески світового живопису. Вони постійно змінюються. Все обладнання комп'ютеризоване і миттєво реагує на голос хазяїн.

Одружившись з Мелінді Френч, своєю першою коханням, Білл, нарешті, змінив старенького «Ягуара» на новенького «Порше» за 800 тисяч доларів і придбав власного літака. До цього користувався звичайними авіарейсами, причому не завжди літав першим класом.

— У мене викликає інтерес не стільки багатство, — якось жартома мовив Гейтс, — скільки те, що можна заробити протягом життя...

Диваки ці багатії.

Олег БАЛЬ.

Перші кроки.

Малюнок Івана Башинського.

ЗАГУБЛЕНЕ

чорнобильське посвідчення В-1 №280196, видане на ім'я Галини Михайлівни Пилипенко, вважається недійсним.

КРАСНА ПЛОЩА — ТІЛЬКИ ДЛЯ ТВЕРЕЗИХ?

Російський уряд ухвалив закон, який забороняє випивати, танцювати і співати патріотичні пісні на Красній площі. Власті сподіваються таким чином викоринити згубну звичку росіян — принаймні на центральній площі Москви. Однак цей закон водночас покладе край деяким традиціям. Адже роками московські молодята після шлюбної церемонії у весільному вбранні відвідували цю площу, аби випити шампанського. А 9 травня тут збираються москвичі, щоб відзначити перемогу над німецьким фашизмом. Без патріотичних пісень, танців та горілки не обходиться. Також багато

стодить тому, до перенесення столиці до Санкт-Петербурга, на цій площі натовп москвичів спостерігав за тим, як тут страчували засуджених. Утім, це не перша спроба відгородити питуший народ від Кремля. Цар Василь III наказав вирити перед площею яму, аби відокремити Кремль від коробейників і п'яниць. Однак цього разу такій варіант є неможливим. І як міліція визначить ступінь сп'яніння відвідувачів Красної площі? Найцікавіше, що закон забороняє пити й в середині Кремля.

Микола СІРУК.
«День».

«НІЧОГО СТРАШНОГО: ЛЮДИ ВИП'ЮТЬ...»

Трапилося так, що я випадково побувала на фермі одного з сільгосппідприємств району. Жінки якраз доїли корів. Відразу кинулося в очі, що в одній з корів відключились механічні дії і впади на підлогу, продовжуючи втягувати все, що лежало під ногами худобин.

Я кинулася підняти їх. — Не дуже побивайтесь, — зупинила мене доярка. — Нічого страшного, люди вип'ють...
Що розмову я пригадала 9 червня після того, як купила трилітровий сліок молока на підводі, що приїхала в район «Черемушко». Від нього вла-

гонило гносом так, що не можна було випити й ковток. І хоч зварила молочний суп, діти його все одно не їли. Невже ми приречені за останні копійки купувати таку продукцію?

Віра ПРОКОПЕНКО,
м. Малин.

ЧИ ЗБІЛЬШАТЬ ФУТБОЛЬНІ ВОРОТА?

Кажуть, найближчим часом відбудеться ряд змін у футбольних правилах: збільшать ворота, граєць починуть вилучати на час, як у хокеї, а на полі з'явиться другий головний суддя і т.п. Чи правда це?

О. ТЕРЕЩУК,
м. Малин.

ФІФА, повідомляють «Аргументи і факти», — надзвичайно консервативна організація, тому напевно, щоб найближчим часом у світовому футболі сталися якісь кардинальні зміни. Тим паче деякі нововведення обговорюються — скажімо, поява другого судді на полі. Одна з південноамериканських федерацій (чи то Перу, чи то Уругвай) випробувала цю схему, і вона виявилася досить спірною. Судді — лише люди, і їх думки з одного й того ж моменту іноді суттєво розходяться.

Було випробувано і введення м'яча з ауту ногою. Від цього, з'ясувалося, гра аж ніяк не ставала цікавішою. Це ж не міні-футбол, де руками м'яч можна перекинути через увесь майданчик!
Після обкатування на одному з юнацьких чемпіонатів була відкинута й ідея фіксувати офсайд тільки за лінією штрафного майданчика: гра стала схожою на гандбол.
Що стосується пропозиції вилучення гравця на час, як у хокеї, то це небезпечно для

здоров'я футболістів. Увага: у наших холодних умовах розпашіній, спітнілій, мокрій гравець протягом 5 чи 10 хвилин онієкує на промерзлій лавці можливість знову вийти на поле!
Розмір воріт також поки що залишиться колишнім, а ось заборона воротарю брати м'яч руками після передачі свого польового гравця виявилася корисною: у відомій глядачі анграти. Це правило ФІФА вже затверджено.

Не всі думки, висловлені авторами публікацій, збігаються з позицією редакції. За достовірність фактів газетної публікації відповідає її автор і рекламодавець. Редакція з читачами не листується.

Редактор І. І. ВОЗНІЮК.

«МАЛИНСЬКІ НОВИНИ» — громадсько-політична газета
ЗАСНОВНИКИ — МАЛИНСЬКА РАЙОННА РАДА
І ТРУДОВИЙ КОЛЕКТИВ
РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ «МАЛИНСЬКІ НОВИНИ»
Свідчення про реєстрацію ЖТ № 44 від 22. 04. 1994 р.
Р/р 26002200033001 код 02472364 МФО 311175
в Малинському відділенні банку «Україна»

Адреса редакції:
260310, м. Малин,
вул. Кримського, 7.
Телефони: прий-
мальня — 5-24-89,
відділ — 5-13-89,
5-22-89, 5-23-89.

Газету набрано і звертано у комп'ютерному центрі «Малинських новин». Надруковано у друкарні Малинської районної державної адміністрації, м. Малин, вул. Кримського, 7.

Газета виходить у середу і суботу. Обсяг — 4 друкованих аркушів. Спосіб друку — офсетний. Вдрук — 61337. Загальний тираж — 7250. Зам. 997.